

Л И П А

Въ липата има нѣкаква чудна и привлѣкателна нѣжностъ. Това я запазва даже отъ безмилостната брадва на дърваря. Изсичали еднѣжъ цѣла гора. Предъ единъ отъ дърваритѣ се изправила стройна млада липа. Той я изгледалъ, почесалъ се по врата, обърналъ се къмъ другаритѣ си и продумалъ: — Такова хубаво дръвче! Сърдце ми не дава да го отсѣка!

— Остави го да си расте! — казали другитѣ дървари. И листата на липата радостно зашумѣли.

Нейната мека кора сълзи и при най-малкото нараняване. Гъбкавитѣ ѝ клоне ставатъ зиме румени, като лицето на младо момиче, чиито бѹзи се зачервяватъ отъ студа. Сърдцевиднитѣ ѝ листа шепнатъ лѣте тихо като милувка. При най-голѣмата дневна жега, когато всичко замира, заоблечениятъ ѝ връхъ нѣщо си шушне съ небесната синева. По клонкитѣ ѝ цвѣтятъ безброй бледожълти цвѣтчета, и въ всѣко отъ тѣхъ пѣе по една пчелица. Тихата весела музика, родена подъ слънцетъ, прониква и до застѣненото стебло на липата. Всѣки цвѣтецъ излъчва медна роса, която невидимо пада и привлича всички горски пеперуди. И тѣ се въртятъ около нея даже до полумракъ като красиви крилати цвѣта.

Презъ лѣтнитѣ нощи липата се разкрива съ най-голѣмата си привлѣкателна сила. Къмъ благоуханието на покосенитѣ ливади се примѣсва и неиниятъ миризъ. Вѣтърътъ го разнася, и щастливъ е оня, когото блѣхне. Старитѣ съ нѣжностъ си спомнятъ за златното време на своята младостъ. Младитѣ чувствуватъ сладко опиянение. Децата го дишатъ съ рѣдка наслада.

Пчеларитѣ обичатъ да уреждатъ пчелинитѣ си близко до обширни липови гори. Любителитѣ на медъ всѣкога дирятъ и предпочитатъ липовия. Зиме най-приятенъ ароматъ се носи отъ чайника, въ който е поставенъ сушенъ липовъ цвѣтъ. Най-дребнитѣ сѣдинки и дървени украшения се изработватъ отъ мекото липово дърво. Съ нищо не може да се замѣни красотата и свежестъта, що даватъ липовитѣ дръвчета, посадени въ дворове и въ градини. Деца, пазете отъ повреда малкитѣ и нѣжни липови дръвчета!

Хр. Спасовски по Андре Тьорие